

Người ta đã sinh ra thì tất sẽ chết. Không ai tránh được cái chết. Nên mọi người đều rất quan tâm và da só sợ chết. Do đó sinh ra các triết nhân và triết thuyết về cái chết, các thánh nhân và tôn giáo về thiên đàng, địa ngục, các mèo tin đeoan về ma quỷ.

Chúng tôi cũng như mọi người thường suy nghĩ về cái chết, về linh hồn, về cõi đời sau khi chết (life after death) nhưng hơi nhiều hơn mọi người.

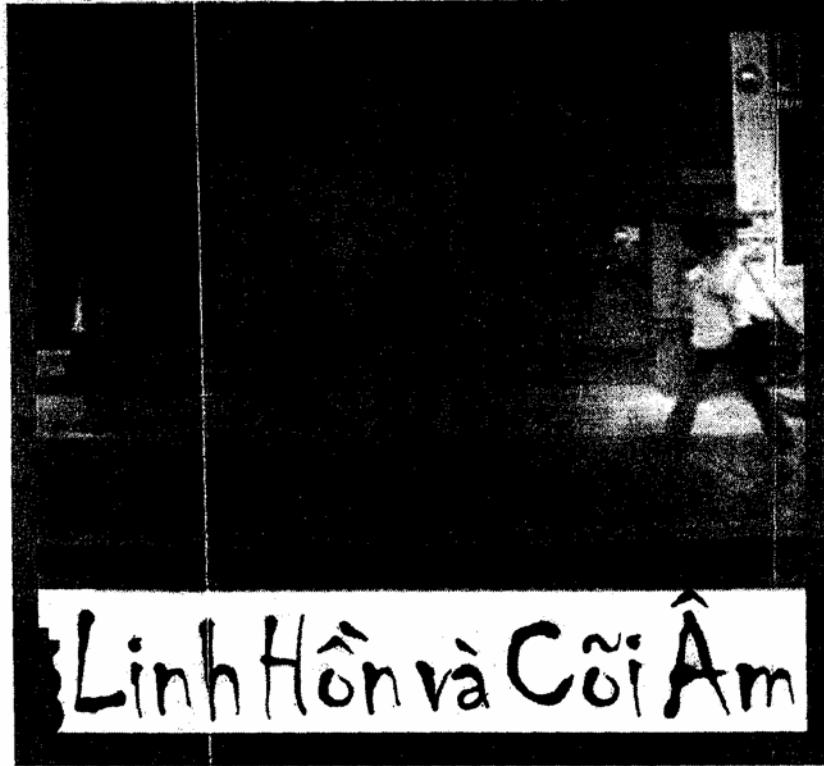
Anh Nguyễn Phúc Hải là một nhà sinh vật học, dương sưa soạn luận án tiến sĩ thi phải bỏ dở dang vì quá đam mê về các công trình nghiên cứu tâm linh... không hợp với thuyết Duy vật biến chứng thời bấy giờ (Hà Nội sau 1954).

Tôi, Bùi Duy Tâm, sinh ra trong một gia đình ba đời Đạo Chúa, đã đọc Thánh Kinh (Cựu Ước và Tân Ước) ba lần, đi nhà thờ rất đều mỗi sáng chủ nhật cho đến năm 30 tuổi. Sau này làm bạn tâm giao với cố Linh mục Bùi Dương và cố Hoà thượng Thích Mẫn Giác nên tôi có cơ hội đàm luận về Thiên Chúa Giáo và Phật Học. Tôi đã được hiểu cái tinh túy của Lý Dịch và Đạo Nho với cố Bác sĩ Nguyễn Văn Ba. Đã đọc rất kỹ Tứ Thư của Ai Cập và Tây Tạng và nhiều sách khác cùng loại. Tôi đã sang Ai Cập, Án Độ, Tây Tạng... để tìm hiểu thêm về Huyền Bí Học, Siêu hình học. Nhưng tất cả đều mù mờ về "Linh hồn" và "Cõi đời sau khi chết". Không có đủ chứng cứ cụ thể có thể thuyết phục tôi. Tôi không chấp nhận "giáo điều" của chính trị và tôn giáo. Tôi không yên tâm với tín ngưỡng và chán ngấy các loại sách viết huyền thuyên xích để chẳng có gì cụ thể.

Tôi trở thành một người theo phái "Bát Khả Tri" (Agnostism): "Con người nhận biết thế giới và vũ trụ với khả năng rất giới hạn nên không thể biết được sự tuyệt đối về Thượng Đế, Linh Hồn và Cõi Đời Sau Khi Chết".

Và như vậy, việc nghiên cứu tìm hiểu sự hiện hữu của linh hồn và Cõi Âm của tôi chưa đi đến đâu cả, chưa thấy một sự kiện gì dù thực tế để báu víu.

Đầu thế kỷ 21, tình cờ cầm tờ Y Tế Nguyễn San số 5 tháng 5, 2001 của Hội Y Sĩ Việt Nam tại Hoa Kỳ và đọc bài viết "Thế giới vô hình và việc tìm kiếm mồ mả ở Việt Nam" của Bác sĩ Nguyễn Lưu Viên (nguyên Phó Thủ tướng đặc trách Văn Hoá, Giáo Dục, Y tế, Xã Hội Việt Nam cộng hòa). Bác sĩ Viên tái lại việc tìm mồ gia đình của Kỹ sư Trần Lưu Cung (nguyên Tổng giám đốc Giáo Dục Kỹ Thuật và Thủ trưởng Đại học Việt Nam cộng hòa), do sự hướng dẫn của các nhà ngoại cảm (Ông Ngà, Câu

Linh Hồn và Cõi Âm

Liên, Câu Nguyên...). Các nhà ngoại cảm tìm mồ đều nói chính vong linh của người qua世 đã chỉ cho họ những chi tiết để hướng dẫn gia đình tìm mồ.

Tôi xin trích một đoạn trong bài báo để đọc giả thấy những chi tiết lý ký mà các vong linh chỉ cho nhà ngoại cảm ngồi ở Hà Nội dùng điện thoại di động hướng dẫn thân chủ tìm mồ ở Quảng Nam.

Theo gia phả họ Trần thì cụ tổ bà N.T.K (cách đây 6 đời) được chôn tại làng Thanh Chiêm huyện Điện Bàn tỉnh Quảng Nam (Miền Trung). Vì nghe tiếng "Câu Nguyên" (trên thực tế là một phụ nữ) ở Hà Nội có khả năng "ngoại cảm" rất "siêu" nên con cháu đều "thịnh ý kiênn" của "Câu".

Phải ghi danh tại "Trung Tâm Khoa Học Ứng Dụng Chuyên Về Ngoại Cảm" nơi "Câu" được chính phủ mời cộng tác. Đến phiên được gấp thi "Câu" nói rằng mồ không còn ở làng Thanh Chiêm nữa mà đã được chuyển tới nghĩa trang quê hương ở làng Vĩnh Điện cũng trong huyện Điện Bàn và "Câu" vẽ thêm cho một sơ đồ ghi nhiều chi tiết kể cả những địa danh chính và những cơ sở quan trọng trong vùng. Và "Câu" dặn dò cần thận cách thức tìm mồ. (Nên để rắng "Câu" Nguyên chưa bao giờ ra khỏi Miền Bắc mà Điện Bàn Quảng Nam cách Hà Nội lối 500 kilômét (chừng 300 miles).

Còn cháu vào Quảng Nam và công việc tìm kiếm khởi sự từ ngày 15 tháng 11, 2000 vào đúng lúc bão lụt Miền Trung nên công việc rất là khó khăn mệt nhọc, hàng ngày phải đi xe ôm từ Đà

Nẵng vào Điện Bàn rồi đi xe đạp và xuông vào làng.

Khi so với sơ đồ của "Câu" Nguyên, vị trí của nghĩa trang thật đúng như ghi trong sơ đồ.

Theo lời dặn của "Câu" thì phải "tim cho được một cái mồ xây tròn, rồi từ mồ đầu tiên mới được biết cùa ba mồ đều là "mộ giò" (nghĩa là mồ không có cốt), đúng như lời nói của "Câu". Còn mồ vô danh (mồ của cụ Tổ) do ông Bùi Huân chuyên tới cách đây 10 năm thì nằm cách một trong ba mồ giò lối một thước, trực thẳng mồ xây tròn, có cỏ mọc ở trên.

Lễ bốc mồ được tổ chức ngay

trong ngày 8 tháng 12, 2000 và linh cữu

của Cụ đã được chở về làng Vĩnh Xương huyễn Phong Điện tinh Thừa Thiên để cải táng.

Ngoài việc tìm mồ, Bác sĩ Nguyễn Lưu Viên thuật lại việc gọi hồn của cô Phượng ở gần cầu Hàm Rồng, Thanh Hóa như sau :

Ngoài câu chuyện kể trên và những hình ảnh chụp tại chỗ, tôi còn được đọc những phóng ảnh của một số bài báo năm 1997 và 1999 đăng trong những tờ báo năm 1997 và 1999 đăng trong những tờ báo ở Hà Nội như báo Thể Giới Mới, báo Tri Thức Trẻ, báo Thanh Niên, báo Tiền Phong với những đề tài không có gì là Mắc Lê như "Vào Ngưỡng Cửa Thế Giới Chưa Biết, Khả Năng Ngoại Cảm Kỳ Lạ Của Một Giá Đinh", "Tiền Kiếp Đầu Chi Là Chuyện Tưởng Tượng", "Linh Tinh, Đặc Tính Kỳ Diệu Trong Tâm Lý Con Người", "Chung Quanh Những Vũ Tím Mộ Liệt

- 1.- Trước mồ xây tròn chỉ có một mồ vô thừa nhận mà thôi và đó là "mồ nhà ta". Những mồ kia đều là "mộ giò"
- 2.- Đúng trước "mồ nhà ta" nhìn

về hướng đông sẽ thấy một lùm cây giữa những mồ xanh.

3.- Trên "mồ nhà ta" phải có cỏ xanh.

4.- "Câu" nhìn thấy hiện giờ có 6 người kè cùa ông Cung trong khu mồ này.

Ông Cung trả lời rằng, điểm (2) thì đúng, điểm (1) thì phải dời lên mồi biết, điểm (3) các mồ đều được rãy cỏ mọc trên mồ trừ phi mồ ở nơi khác gần đó. Điểm (4) quanh tôi hiện chỉ có 3 người, nếu kè tôi nữa thì là 4 người chứ không phải 6 người.

"Câu" trả lời hãy kiểm soát lại rồi mười phút sau sẽ gọi lại.

Sau đó chưa đầy được 10 phút, ông Cung qua thấy cách chỗ ông đứng đó hai mươi thước có hai người đang lùi hui thấp hương cho các mồ của họ Bùi và tiền titor ông. (Thì là trong khu hiện có đúng 6 người như "Câu" thấy).

Đúng mười phút sau, ông Cung gọi lại "Câu" để báo

các việc trên thì "Câu" quả quyết cứ cho dào thì sẽ thấy lời "Câu" nói ở điểm 1 và điểm 2 là đúng. Và "Câu" còn nói thêm rằng sẽ thấy nắp áo quan bị bể.

Sau khi dào trộn ven khu vực có ba mồ nghĩ là mồ vô danh thì mọi người lần đầu tiên mới được biết cùa ba mồ đều là "mộ giò" (nghĩa là mồ không có cốt), đúng như lời nói của "Câu". Còn mồ vô danh (mồ của cụ Tổ) do ông Bùi Huân chuyên tới cách đây 10 năm thì nằm cách một trong ba mồ giò lối một thước, trực thẳng mồ xây tròn, có cỏ mọc ở trên.

Lễ bốc mồ được tổ chức ngay trong ngày 8 tháng 12, 2000 và linh cữu của Cụ đã được chở về làng Vĩnh Xương huyễn Phong Điện tinh Thừa Thiên để cải táng.

Sĩ Tử Xa Của Nhà Ngoại Cảm Nguyễn Văn Liên", "Thứ Tím Bí Mật Tím Mộ Tử Xa", "Cô Hay Không Sợ Sóng Sau Cái Chết?", "Anh Đã Về Với Em Vào Các Con", "Một Số Hiện Tượng Dị Thường Và Câu Hỏi Có Hay Không Sợ Tái Sinh Sau Cái Chết?".

Những đặc biệt nhất là những photocopy của một số bài viết nói về "Hiện Tượng Cô Phương ở Cầu Hàm Rồng Thanh Hoá" gợi được hồn của người đã chết về nói chuyện với thân nhân còn sống".

Những bài ấy đều có ghi rõ ngày tháng, xuất xứ, tên họ và chức vụ của tác giả (thường là Phó Giáo sư hay Phó Tiến sĩ, giám đốc một trung tâm nào đó hay là đang giảng dạy trong một đại học nào đó, và một Trung tướng hiện dịch). Mỗi người thuật lại rất rõ trong chi tiết trường hợp của mình đi về Thanh Hoá nhờ Cô Phương gọi hồn người thân về nói chuyện.

Tất cả đều tỏ sự hài lòng vì đã được (và đã thấy người khác được) nói chuyện với hồn của bố hay mẹ, hoặc của chồng hay vợ, hoặc của anh em hay con cái. Tất cả đều ngạc nhiên sao Cô Phương "nói cái gì cũng đúng cái đó" biết rõ tên người và còn biết những chi tiết nhỏ nhặt nhất trong nhà hay trong gia đình.

hồn nhập vào thì Cô Phương gọi đúng tên mình để nói chuyện với đúng người mình muốn gặp.

Để có một thí dụ điển hình, tôi xin chép sau đây nguyên văn đoạn cuối cùng của bài có tựa là "Tôi đi gặp người thân đã mất (vong) tại nhà Cô Phương ở Bắc Cầu Hàm Rồng tỉnh Thanh Hoá" (dài bốn trang ruồi giấy đánh máy), mà tác giả là Trung tướng Nguyễn Hùng Phong, nguyên Phó tư lệnh chính trị và Bí thư đảng ủy Quân khu I, tướng thuật lại việc ngày 16 tháng 12, 1999: "Đêm nhờ Cơ Phương giúp cho được gặp lại vong linh của vợ tên là Vũ Thị Hanh, nguyên là Trưởng Phòng Giáo Dục quận Hoàn Kiếm thành phố Hà Nội mất đột ngột (vì bệnh tim) tháng 3, 1999 tại nơi làm việc (Trung tâm đại học ngoại ngữ tại chicc Hà Nội) để giải tỏa phần nào những băn khoăn về tình cảm". Thủ ông Trung tướng không những được nói chuyện với vong linh của vợ mà còn được nói chuyện với vong linh của bố và của em ruột ông ấy.

Đoạn cuối của bài được viết như sau: "Trên đây tôi chỉ lược ra một số chi tiết cuộc đàm thoại của bố con tôi, vong linh ba người thân trong gia đình tôi để nói lên vong linh người qua Cô Phương là có thật. Những câu chuyện

Mẹ tôi và cô Phương tại Hàm Rồng, Thanh Hoá

vọng. Còn đợi gì mà không về Việt Nam đến cầu Hàm Rồng gặp Cô Phương cho ra nhẽ.

không gặp được vong, dành phải ra về tay không). Hai anh em tôi lén đi tháp nhanh trước Điện cầu khấn cha tôi về theo thủ tục như mọi người. Thinh thoảng cảnh cửa hé mở để dặm ba người đi ra. Người thì coi bộ hờn hở. Người thì nước mắt sụt sùi.

Tôi sút ruột đi hỏi xem có phải đăng ký hay làm thủ tục gì nữa không thì mọi người đều xác nhận không phải làm gì cả, cứ kiên nhẫn ngồi chờ. Vong nhà mình về thì người ta gọi vào.

Tôi thắc mắc là tôi chưa khai tên cha tôi thì ai biết mà gọi. Mọi người cười, chế nhạo tôi là hỏi thật ngớ ngẩn.

Chúng tôi chờ từ 10 giờ sáng đến ba giờ chiều thì người dân bà ngồi trước cửa đứng lên, nói to: "Cô Phương nghỉ làm. Xin mời quý vị ngày mai trở lại". Thế là anh em tôi ngao ngán cùng với vài ba chục người đứng dậy ra về.

Chúng tôi đưa Mẹ ra Sầm Sơn nghỉ ngơi và thăm lại cảnh xưa chôn cất. Thực cảm động khi trở về nơi tôi đã sống những ngày thơ ấu thật tươi đẹp cách đây hơn nửa thế kỷ (gần 60 năm). Nhưng Sầm Sơn ngày nay đâu phải Sầm Sơn ngày xưa!

Sầm Sơn vui thú biết bao
Lòng ta khao khát ước ao

Sáng hôm sau, chúng tôi trở lại Điện Cô Phương. Lần này chúng tôi phải thủ thuật với Mẹ tôi chuyện hai anh em đương làm. Mẹ dãy nảy lên: "Đồ ma quỷ! Tao không vào đâu!". Chúng tôi lại phải đành mời Mẹ ngồi ăn sáng như hôm qua ngoài khách sạn.

Lần này tôi sút ruột lắm rồi. Đi ra đi vào, hỏi chuyện người này người nọ. Gặp bố mẹ chồng Cơ Phương. Ông

Lâu đài của cô Phương, Thanh Hoá

Đặc biệt là người muốn gọi hồn không cần nói tên mình với ai hết, không cần nói với bất cứ ai mình muốn gọi hồn người nào. Chỉ cần (goi là) "làm thủ tục" nghĩa là thắp hương, cầu thầm hồn người mình muốn là đủ. Nơi thắp hương có thể là bàn thờ ở nhà của mình hay là bàn thờ đã được chuẩn bị sẵn ở chỗ Cô Phương làm việc cũng được (nhưng thường thường tất cả mọi người đều thắp hương ở cả hai nơi vì tin là làm như vậy dễ gọi hồn lên hơn). Thế mà khi

của gia đình tôi, vong linh nói và hỏi đều chính xác. Có những việc mới bàn, định làm (như việc xây nhà), vong linh đều cũng biết.

Tôi đọc xong bài báo, mừng quá, gọi điện thoại ngay cho ông Trần Lưu Cung. Ông Cung xác nhận sự kỳ diệu của việc tìm mộ và còn gửi cho tôi xấp tài liệu riêng của gia đình kèm theo rất nhiều hình ảnh.

Thôi, để tài "Linh Hồn Và Cõi Âm" đã có cơ hé mở lại sau bao thất

quang cảnh đúng như trong bài báo của Bác sĩ Nguyễn Lưu Viên: Khoảng 30 đến 40 người ngồi yên lặng, nghiêm chỉnh, co ve lo áu chờ đợi trước một cảnh cửa đóng kín. Một người dân bà (sau này tôi biết là chị chồng Cơ Phương) dáng mập mạp, ngồi chán trước cửa, thỉnh thoảng hô lên "Nhà ai có vong tên... thi vào". Thế là vài ba người hay 5, 10 người mừng rỡ hắp tấp đi vào.

Chúng tôi mời mẹ vào ăn sáng tại một khách sạn khá lớn ở ngay trước trước Điện (Khách sạn này của nhà chồng Cơ Phương tiếp các khách ở xa đến đền phò chò đợi vong nhà mình có khi tới ba ngày, cả tuần lễ hay thiếu may mắn

Nghinh (bố chồng) mời tôi uống nước, đang kể chuyện cô Phương thì bỗng nghe có tiếng gọi : "Bà Tịnh đâu, người nhà ông Tịnh đâu ?". (Cha tôi tên là Bùi Văn Tịnh, nhưng vì nói giọng Thanh Hoá, ông Tịnh thi kêu là ông Tịnh). Nên gọi đến vài ba lần anh em tôi mới biết là gọi mình. Tôi chạy tới cánh cửa. Em Tuấn chạy ra hỏi hả gọi Mẹ : "Mẹơi ! Cậu về gọi mọi đây !". Mẹ tôi hoảng hốt đứng bật dậy chạy theo em tôi, quên mất lập trường chồng mà quý của mình.

Qua cánh cửa, chúng tôi bước vào một căn phòng khá rộng rãi, trông rỗng. Ngoài cái bệ trên tường để trái cây và các phong bì (chắc là tiền thường) thì không có bàn thờ hay trang trí gì khác của một cái am, cái điện. Cô Phương ăn mặc diêm dân như các cô gái Hà Nội, mặt họa da phấn, ngồi tinh táo trên chiếu cùng với một già đình đông trên chục người. Cô cất tiếng : "Gọi mãi mà các bác không vào nên vong nhà khác tranh vào trước. Thôi các bác vui lòng ngồi chờ nhé".

Thôi, càng tốt, chúng tôi có dịp được quan sát thêm. Cô Phương gọi tên hết người này đến người nọ trong gia đình ngồi chung quanh cô. Khi gọi trùng tên ai thì dơ tay thưa "Đa, con đây (hay cháu đây, em đây...)". Và người đó nói chuyện với vong (qua miệng Cô Phương). Tôi nghe thấy đa số trả lời "Đa, đúng vậy..." có vẻ cung kính lắm.

Một chuyện cười ra nước mắt ; Vọng gọi "Thằng Thanh đâu ?". Một thanh niên chừng 25 tuổi, đứng bật dậy : "Đa con đây". Vong nói : "Mày không biết thương vợ con. Mày tàng túi với con Mai ở cùng cơ quan". Chàng thanh niên sợ hãi lùi riu nhân tội. Người thiếu phụ ngồi cạnh (chắc là vợ) òa lên khóc nức nở. Sau gần một giờ, gia đình đó kéo nhau ra.

Cô Phương nhìn chằm chặp vào Mẹ tôi rồi bỗng kêu to lên : "Mẹơi ! Con của mẹ đây ! Thắng đây !". (Thắng là đứa em út của chúng tôi, mất lúc chưa đầy một tuổi).

Mẹ tôi vừa xúc động vừa ngạc nhiên : "Trời ơi ! Con tôi... Nhưng con mất từ hồi mới... tám tháng..."

Vong nói qua miệng Cô Phương : "Bây giờ con lớn rồi. Hôm qua con biết Mẹ và hai anh đón nhưng con phải đi mời Cậu. Cậu không chịu về. Con phải nói : "Mẹ già yếu, còn anh Tâm ở xa về nên Cậu mới chịu. Cậu và Ông Nội cũng về đây với con".

Rồi quay sang phía hai anh em tôi, Cô Phương nói : "Hai anh chàng nhớ gi đến em. Hai anh chỉ khán Cậu thôi".

Đúng vậy. Chúng tôi đâu có nghĩ đến thẳng em út mất từ lúc tám tháng. Thật bất ngờ cho chúng tôi !

Quay trở lại Mẹ tôi, Cô Phương nói : "Con thích tên là Bùi Duy Thắng như các anh con Bùi Duy Tâm, Bùi Duy Tuấn. Sao Mẹ lại đặt tên con là Bùi Tất Thắng ?".

Mẹ tôi luồng cuồng : "Tại Bố con đây. Hồi đó cụ Hồ mới về Hà Nội sau chiến thắng Điện Biên Phủ nên Bố con cao hứng, đặt tên con là Tất Thắng". (Hồi đó cả nhà trách Bố tôi vì đặt tên thẳng út là Tất Thắng. Tất là Hết, là chết. Nên nó mới mất sớm. Nhân tiện tôi nói thêm là việc đặt tên rất quan trọng, còn quan trọng như thế nào thì tôi không biết. Nhưng tôi có biết ông Đỗ Trí ở Sơn Tây có tài chỉ cần đọc tên là ông biết con người ấy như thế nào, như xem chi hay hay số tử vi. Tôi sẽ nói trong lần khác về nhân vật kỳ lạ này).

Em tôi nói tiếp : "Thôi, Mẹ đã khác tên con trên bia mộ rồi".

Đúng thế. Tên em tôi đã khác trên bia mộ, năm cạnh ông bà ngoại tôi trong nghĩa trang Bát Bát.

Đến lượt Bố tôi vào.

Cô Phương mang vong bô tôi, nắm tay Mẹ tôi rồi nói : "Hơn mười năm rồi mới gặp lại bà. Tôi nhớ bà lắm..."

Mẹ tôi khóc nức nở. Chúng tôi cũng khóc. Bố tôi bỗng trách dùa Mẹ tôi : "Bà diện lám ! Mới dì may áo dò..."

Trời ơi ! Sao Bố tôi biết nhanh thế ? Trong gia đình tôi đã có ai biết chuyện may áo dò của Mẹ tôi đâu ! Tôi mới về Hà Nội tối hôm kia sáng hôm qua, trên đường đi Thanh Hoá thì ghé qua tiệm may, bô xáp váy nhưng dò dê may áo cho Mẹ kịp mặc vào Lễ Đại Thờ. Mẹ tôi đương lúi lúi chống chế thi Bố tôi bồi thêm một câu dùa yêu nura : "Bà còn muốn tó son đánh phản nữa !".

Mẹ tôi rên rỉ : "Cái gì ông cũng biết ! Đúng rồi ! Tôi vừa xin con cháu Trinh Hương, con gái anh Minh một chút son phấn để hôm nay, ngày Lễ Đại Thờ, thoa một chút. Mắt mũi rã reo quá, sợ thẳng con trai cả của ông nó ngượng với bạn bè". (Chuyện này Mẹ tôi đã kín mọi người, trong khi anh em tôi không hay biết gì mà Bố tôi cũng biết).

Cô Phương quay sang tôi : "Tâm ơi ! Cậu buồn quá, vì chuyện con Hà nhà con". (Hà là con gái tôi). Nó lối thói với chồng nó thì chỉ khổ cho ba đứa con thôi". (Chuyện này mới xảy ra trước khi tôi về Hà Nội. Vợ chồng tôi mong manh nhưng chưa có dịp trao đổi với

nha. Thế ra mọi chuyện người Âm đều biết, không dấu diếm được !).

Một lúc sau, Ông Nội về.

"Tao là Bùi Văn Khanh, ông nội đây. Cả bà nội Nguyễn Thị Ngot cũng về đây".

Tôi vội thưa : "Thưa Ông, con nghe anh Đại, con có Hai (chi ruột bố tôi) nói tên ông là Khanh, nhưng lâu ngày, trên giấy tờ khai sinh của Bố con, mất dấu sác nên đọc là Khanh".

Ông Nội gắt lên : "Tên tao là Khanh chứ không phải là Khanh".

Rồi quay sang máng mẹ tôi : "Chị về làm dấu nhà tôi mà không doái hoài mồ mả tổ tiên nhà chồng. Từ ngày cưới chị, chị chỉ về quê nội có một lần".

Mẹ tôi sợ hãi chống chế : Gia đình con ở Hà Nội, Hải Phòng. Quê nội ở mãi Báu Đô, Lam Kinh, Thanh Hoá nên dì lại khó khăn. Và, con sinh con đẻ cái đều đều ba năm hai đứa nên không về thăm quê được. Xin nhận tội với ông bà".

Cứ như thế trong 90 phút vui buồn, khóc lóc.

Ba mẹ con tôi hồn hở ra về. Cao hùng ghé huyện Nga Sơn thăm nhà thơ Hữu Loan, người ban cũ ở Thanh Hoá. Đáng nhẽ về thăm Hà Nội nhưng chắc

vốn là một giáo viên hồi hưu. Ngày xưa, Mẹ tôi là người đàn bà Tây học. Khi lấy chồng, sinh con thì ở nhà. Khi các con khôn lớn thì bà mới đi dạy lại vì sự khuyến khích của Bố tôi. Thời không còn nghỉ ngơi gì nữa. Đúng là vong linh của Bố rồi. Lúc nào Bố tôi cũng muốn Mẹ tôi sử dụng cái trí thức của mình.

Ngày hôm đó là ngày trọng đại của đời tôi. Tôi thấy cụ thể sự hiện hữu của Linh Hồn và Cõi Âm. Mặc dầu sau này Cô Phương có nói bậy, các cô gọi hồn khác, các nhà ngoại cảm khác có đôi khi nói bậy vì mưu sinh thì kết quả của ngày hôm nay vẫn không thể chối cãi được nếu không nói là được tuyệt đối chấp nhận.

Khác nào như ta cố gắng gọi điện thoại cho người thân, đường dây rất khó khăn, rất xấu, nhưng nếu chỉ một lần thôi mà ta nghe rõ tiếng người thân trò chuyện với ta về những chuyện gia đình mà người ngoài không thể biết được thì cũng khá dù cho ta biết rằng người thân của ta vẫn tồn tại, tuy ta không nhìn thấy được vì giới hạn của ngũ quan nhưng người thân quá cố của ta vẫn tồn tại với các ký ức, với các kỷ niệm dưới một dạng nào ta không biết mà ta tạm gọi là "Linh hồn", trong một thế giới nào mà ta cũng không biết nên tạm gọi là "Cõi Âm" (để phân biệt với Cõi Dương ta

Bà chị chồng cô Phương ngồi chán cửa phòng làm việc của cô Phương.

còn huyền tiếc những giờ phút quý báu xúc động buổi sáng nay nên ba mẹ con quay trở ngược lại cầu Hàm Rồng để chụp ảnh với Cô Phương. Kỳ này Mẹ tôi không phản đối nữa mà con hâm hố muốn gặp lại Cô Phương.

Cô Phương vui vẻ cho biết thêm : "Cụ ông lại vừa về cho biết đã đăng ký chỗ dạy học cho bà rồi".

Lại thêm một ngạc nhiên: Mẹ tôi

đang sống) hay theo kiểu Tây phương gọi là "Life after death" (Cõi Đầu Sau Khi Chết).

Sau này, mỗi lần về thăm quê hương, tôi đều đưa Mẹ tôi lại gặp Cô Phương. Lần cuối Mẹ tôi gặp cô ấy cuối năm 2005. Mẹ tôi vẫn còn khoẻ mạnh, nhanh nhẹn. Khi ra về Cô Phương nói nhỏ với tôi : "Ông nhớ bà lắm. Ông sắp đưa bà về rồi. Một cách bình yên". It lâu sau, Mẹ tôi mất rất nhanh.

Cô Phan Thị Bích Hằng (ngồi giữa) với chồng, hai con và mẹ chồng. Người ngồi bên trái là Bác sĩ Loan.

Tác giả (Bác sĩ Bùi Duy Tâm) và Cậu Liên ở Hải Dương.

Sau này, tôi có gặp nhiều nhà ngoại cảm khác ở Việt Nam, có khá ảng như Cô Phương như Cô Băng, Cô hạo, Cô Mến trên đường từ Hà Nội ra Hải Dương đến Hải Phòng.

Tôi đã gặp các nhà ngoại cảm tìm tôi như Cậu Liên, anh Nguyễn Khắc Áy, cô Phan Thị Bích Hằng...

Tôi đã gặp các Giáo sư Tiên sỹ hoa Học nghiên cứu về Tâm Linh như Giáo sư Tiên sỹ Nguyễn Chu Phác, Phó Giáo sư Tiên sỹ Ngô Đạt Tam, Giáo sư Tiên sỹ Phi Phi, Tiên sỹ Ngô Kiều Oanh, nhà báo Nhunguyên Thị Tuyết Mai cùng nhiều vị khác trong Ủy ban Khoa Học Hà nước, Trung tâm nghiên cứu Tiềm ẩn con người, Ban Ngoại cảm, Cận âm lý... Nhiều Ủy ban và bộ môn lâm, 5 những tên khác nhau, khó hiểu đối với tôi vì tất cả đều không có chữ "Tâm linh", "Linh Hồn" hay "Cõi Âm".

Mặc dù trong một câu kết luận của một tài liệu (không phổ biến) viết:

"Thế giới tâm linh là có thật. Đó là một thực tế khách quan cần được các nhà khoa học nghiên cứu nghiêm túc. Chúng ta hãy bình tĩnh khách quan lắng nghe những lời nhắn nhủ từ thế giới tâm linh để có cuộc sống nhân ái hơn, lương thiện hơn".

Trước kết quả tìm được mở cửa hàng chục ngàn liệt sĩ, gồm cả các cấp lãnh đạo miền Bắc như Trung tướng Nguyễn Bình, Bộ trưởng Nguyễn Văn Tố, qua các nhà ngoại cảm được các vong linh hướng dẫn, trước các cuộc gọi hồn người chết với chúng có cự thể rành rành, nhà nước Cộng Hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam đã phải nghiêm túc điều tra và lập ra các Trung tâm này, Ủy ban nọ để nghiên cứu, và đã đưa ra kết luận như trên. Quá trình đó không phải đơn giản đâu.

Bây giờ tôi muốn nhường lời cho một người bạn ở trong nước, anh

Nguyễn phúc Giác Hải. Anh đã say mê nghiên cứu về linh hồn và cõi Tâm Linh từ nửa thế kỷ qua. Say mê đến nỗi bị trắc trở trong sự nghiệp kinh viện (academic career).

Chuyện đời của anh làm tôi nhớ tới chuyện ông Galileo Galilei xuất bi xứ trâm vì cù gân có lèn cái là "Quả đất quay quanh mặt trời". Hiện nay anh Nguyễn Phúc Giác Hải là ủy viên trong Hội đồng Khoa học, Trung Tâm Nghiên cứu Tiềm Năng con người, Chủ nhiệm Bộ môn Thông tin và Dự báo (nếu anh có được những thông tin mới nhất).

Tôi xin nhường lời cho anh Hải :

Con người có linh hồn hay không ?

Đó là vấn đề tồn tại từ hàng nghìn năm của nhân loại.

Đây là vấn đề iết nhì. Một số tài liệu phù nhận sự tồn tại của linh hồn, hoặc né tránh không nói đến nó. Trong cuốn Từ Điển Phật Học Việt Nam (Nhà xuất bản Khoa học Xã hội, Hà Nội, 1991) không có từ điêu nào nói về "hồn" hoặc "linh hồn". Trái lại, Từ Điển Oxford - Advanced Learner's Dictionary, 1995, từ điêu "Soul" (linh hồn) viết : "Linh hồn là phần tâm linh của con người được cho là tồn tại sau khi chết (The spiritual part of a person believed to exist after death).

Dù linh hồn có được chứng minh là có hay không thì ý niệm về linh hồn vẫn được nhắc tới trong các tín hiệu kêu cứu mang tính quốc tế : "S.O.S (Save our soul!).

Các nhà tâm linh học cho là có thể chứng minh sự tồn tại của linh hồn bằng các sự kiện sau đây :

- *Giao tiếp với những người đã khuất* thông qua những người trung gian có khả năng ngoại cảm tâm linh (medium).

- *Hiện tượng xuất hồn* (out of body experience - OBE).

- *Hiện tượng đa nhân cách* (multi - personality) : Trong một cơ thể cùng lúc có nhiều linh hồn hoạt động khiến dương sự có nhiều tính cách khác nhau.

- *Hiện tượng truyền tinh cách do ghép cơ quan* : Người được ghép thêm tinh cách của người cho cơ quang hợp đã chết.

- *Hiện tượng khuấy rối tâm linh* (Poltergeist) : Đồ vật trong nhà bỗng chuyển động lung tung, hoặc có những tiếng động không có nguồn gốc Vật lý,

được cho là do các linh hồn tác động.

- *Hiện tượng ma nhập* : Một linh hồn khác chiếm cơ thể của người sống để hoạt động trong từng thời gian dài ngắn khác nhau và chỉ rời khỏi cơ thể do sự trực xuất của một nhà ngoại cảm tài năng. Hiện hình ở Việt Nam là câu chuyện "Hồn Trương Ba. Da Hàng Thị".

Ở Việt Nam, Trung Tâm Nghiên Cứu Tiềm Năng Con Người đã nghiên cứu nhiều mặt của các hiện tượng trên trong đó có việc "giao tiếp với thế giới âm" để tìm mộ từ xa, hoặc "áp vong" để đưa linh hồn người thân trong gia đình nhập vào nhập vào những người của gia đình để cung cấp thông tin cần thiết.

Bộ môn Thông tin Dự báo của Trung Tâm đang chứng minh sự tồn tại của linh hồn dưới dạng những vòng tròn năng lượng có thể chụp được và qua đó chứng minh linh hồn cũng là một dạng vật chất đặc biệt.

Sau đây là một số câu chuyện cụ thể để minh họa cho những điều trên :

Chúng tôi đi quay phim gọi hồn

Trong một ngày nắng tháng bảy vừa qua, chúng tôi có đến nhà cô đồng Sinh ở xã Thúc Kháng, huyện Bình Giang, Hải Dương. Khi đến nơi căn nhà của cô đã chật chích những người. Cô đồng đang có vong nhập. Đó là một phụ nữ khoảng 35 tuổi nhưng lúc này cô đang trong trạng thái rất đặc biệt. Mặt cô dần dưa nước mắt, rót rải đầy mồm.. Cô khóc nức nở, nói không thành tiếng. Vong nhập vào cô là một phụ nữ, nói rằng : "Vong chết do uống thuốc trừ sâu tự tử. Nguyên nhân là chồng của vong là một người nghiên ma túy đang ở trong trại cải tạo. Thế nhưng, điều khiển vong tự tử là vì người chồng nghiên ma túy này đã truyền HIV cho cô và cô đang ở giai đoạn bệnh AIDS phát triển. Anh trai và chị dâu cô gọi hồn cô. Hồn trách anh chị rằng : Khi thay quần áo để dem chôn, tại sao không mặc quần lót cho cô ?

Khi xem đoạn băng ghi hình này, không ai có một chút nghi ngờ nào về tính hiện thực của nó, bởi không ai đóng một màn kịch khổ ai như vậy để chỉ đổi lấy mấy đồng bạc mọn làm lẽ mà thán chù gài vào nải chuoi trên ban thờ. Còn nếu là đóng kịch thì có thể nói đây là một kịch sĩ vào hạng siêu trên thế giới.

Cứ như thế chúng tôi dự buổi gọi hồn từ sáng đến chiều. Có khoảng hơn một chục trường hợp nhập đồng. Có một trường hợp vong về làm đầu thánh. Chúng tôi đoán vong là một người theo

Anh Nguyễn Khắc Bảy ở Hà Nội

đạo Công Giáo và quà đung nhu vây. Vong phản trần rằng khi còn sống vong được giáo dục là trong gia đình không được cúng lễ. Nay trong thế giới âm, vong đòi, thấy đứa cháu bán xôi, xin nó một nắm mà nó không cho.

Mỗi khi một vong ra khỏi cơ thể, cô đồng lại giật đánh dùng một cái, ngã ngửa ra dâng sau mà người ta phải đỡ. Một vong khác nhập vào, người ta thấy cô đồng tap theo dục và nói chuyện rất vui tính. Hóa ra đó là vong của một chiến sĩ, chết trong chiến dịch sau khi di bộ đội mới được hai năm (1966 – 1968). Khi vong di bộ đội, vợ đang có chửa, sau đẻ con gái. Vong trách vợ: Sao bà đặt tên con xấu thế?". Bà vợ bén lên trả lời: "Thì em tên là Nguyễn, đặt tên con là Nguyễn chứ sao?" Cứ như thế, vong biết tất cả các câu chuyện riêng tư trong gia đình.

Qua các câu chuyện của các vong nhập, chúng tôi có cảm tưởng rằng người ta không thể dấu thế giới âm một điều gì. Rất nhiều người thân trong gia đình ngưng chia sẻ người khi hồn nói ra những điều xấu hổ mà họ đã làm. Sau mỗi lần nhập hồn chúng tôi có phỏng vấn ghi hình những người trong gia đình di gửi hồn, họ nói rằng những điều vong nói đều đúng gần như một trăm phần trăm. Chúng tôi nghĩ rằng cuốn băng đó cũng nhiều băng khác mà chúng tôi đã ghi việc gọi hồn của những "cô đồng" khác nhau là những băng chúng khó có thể chối cãi về sự tồn tại của thế giới âm.

Chuyện "thánh vật" sông Tô Lịch

Khoảng tháng tư, 2007 các báo chí ở Hà Nội và Việt nam cũng như trên

nhiều trang web đã đăng tải những thông tin khác nhau về vụ "Thánh vật sông Tô lịch". Là người được chính Bộ Văn Hoá – Thông tin (Việt nam) mời trình bày quan điểm của mình đối với Bộ trưởng Lê Doãn Hợp về vấn đề này, tôi (Nguyễn Phước Giác Hải) đã phải tìm hiểu rất kỹ về vấn đề này.

Bên cạnh những thông tin đưa trên báo có những phần không xác thực, ít nhất tôi đã được người bị hại trong vụ này là ký sự thi công đoạn sông Tô Lịch đó, anh Nguyễn Hùng Cường, kể lại chuyện những công nhân bị người âm đuổi trong giấc mơ. Hơn 40 công nhân bỏ việc vì nhiều người kề lại với nhau cho thấy đã mơ giống nhau việc những người âm đuổi họ ra khỏi đoạn sông này vì đây là nơi cư trú của những người âm áy.

Anh Cường cho người em họ một chiếc bát cổ lây được từ lòng sông. Anh này mang chiếc bát sang Lào để bán. Một nhà sư Lào trông thấy anh ta, bảo rằng: "Anh có lây của ai có gì thì phải mang trả người ta đi vì tôi thấy có một cái vong đang theo anh về đòi". Anh này sợ quá, phải mang cái bát vứt trả lại đoạn sông.

Có một số nhà Sư học cho rằng bát cọc phát hiện ở đoạn sông này có kèm những bộ xương người bị đóng đinh đó là những trận đòn bát quái trầm yêm từ thời Cao Biền (thế kỷ thứ 9) hoặc từ thời Lý để bảo vệ thành Thăng Long. Quan điểm của chúng tôi cho rằng chỉ có việc phân tích bằng carbon C14 mới có thể trả lời cho câu hỏi này.

Thế nhưng tôi đã được thế giới tâm linh thông qua một nhà ngoại cảm cho biết những thông tin liên quan đến vấn đề này. Hiện nay vẫn còn sông Tô Lịch đã được chỉ đạo để báo chí không đưa tin tiếp nên tôi hy vọng tới đây, trong điều kiện thuận lợi, tôi sẽ có thể cho biết rõ thêm những bí ẩn dưới đoạn sông này. Điều muốn nói ở đây là một số chuyện của đoạn sông liên quan đến thế giới âm là chuyện có thật để có thể nói sự tồn tại của linh hồn.

Ba câu chuyện không thể chối cãi về việc tìm mộ từ xa

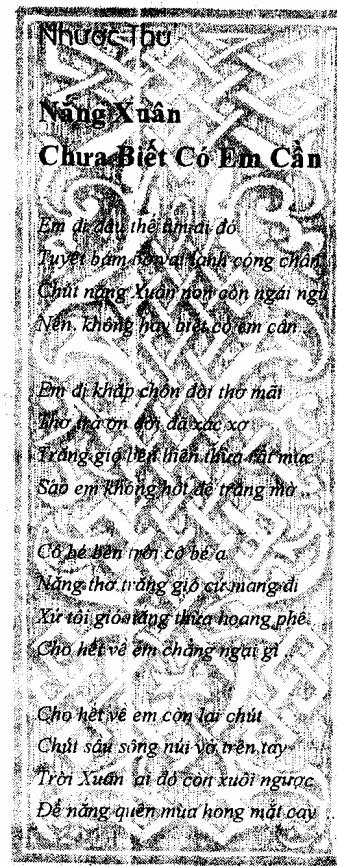
Cách đây hơn 200 năm, cuốn Chinh Phụ Ngâm đã viết:

Hồn từ sỹ gió ủ ù thổi
Mặt chinh phu trắng dỗi dỗi soi
Chinh phu từ sỹ mây người
Nào ai mạc mặt nào ai gọi hồn.

Thế nhưng ở Việt Nam đã có những sự kiện chưa từng xảy ra trên thế giới, ấy là việc đã có những nhà ngoại cảm đã có thể chỉ dẫn từ xa để tìm mộ các liệt sĩ hoặc những người thân trong gia đình bị thất lạc mộ. Những nhà ngoại cảm này có khả năng *thấu thị* (clearvoyance) ngồi ở nhà dùng điện thoại chỉ dẫn từ xa cho những người đi tìm mộ sau khi đã vẽ sơ đồ chohọ. Phòng vấn những nhà ngoại cảm họ cho biết rằng những thông tin thu nhận được từ ngôi mộ chủ yếu là do vong linh của những người đã mất chỉ dẫn cho. Có những trường hợp nhà ngoại cảm phải mời vong linh vào chính những người thân trong gia đình để cho biết những thông tin chi tiết về vị trí hài cốt của họ. Biện pháp này được một số nhà ngoại cảm gọi là "áp vong". Bộ môn "Cận Tâm Lý" cũng như bộ môn "Thông tin - Dự báo" của Trung Tâm Nghiên cứu Tiềm Năng Con Người (Việt Nam) đã có rất nhiều bằng chứng về việc này.

Sau đây chỉ kể ba trường hợp điển hình nhất mà báo chí đã nêu:

1.- Việc tìm thấy mộ của nhà cách

mạng Nguyễn Đức Cảnh do nhà ngoại cảm Phan thị Bích Hằng chỉ dẫn, phù hợp với thông tin của một số nhà ngoại cảm khác. Kết quả đã được giám định AND do Viện Pháp Y quân đội tiến hành. Kết quả này là một lần nữa bác bỏ ý kiến của một tác giả viết trên báo nói rằng ít có nhà ngoại cảm nào dám chấp nhận việc thử AND để giám định các dự báo của mình.

Cô Mến ở Hải Phòng

Ngày 9 tháng 11, 2007 trong hội thảo "Con người và những khả năng tiềm ẩn" do Trung Tâm Nghiên cứu tiềm năng con người tổ chức, nhà ngoại cảm Phan thị Bích Hằng đã kể lại việc tìm mộ nói trên và cho biết rằng chị sẽ không thể nào có những thông tin về hài cốt cụ Nguyễn Đức Cảnh nếu không được chính vong linh của Cụ chỉ dẫn.

2.- Việc tìm mộ Học giả Nguyễn Văn Tố, nguyên Trưởng ban Thường trực Quốc hội đầu tiên của nước Việt Nam dân chủ cộng hòa. Việc tìm mộ này do nhà ngoại cảm Nguyễn Đức Phung chỉ dẫn từ xa. Mặc dù hài cốt chưa được thử bằng AND nhưng các chứng tích phù hợp sự kiện Học giả Nguyễn Văn Tố bị giặc Pháp bắt, bị đóng đinh vào tay để tra tấn và bị đem bắn. Ở bộ xương tìm thấy vẫn còn chiếc bút máy Parker do ông Hồ tặng mà những người cùng sống thời đó đã cho biết.

Sự kiện này đã được tờ báo Người Đại Biểu Nhân Dân của văn phòng Quốc hội đưa tin trong ba số liên tiếp 25, 26 và 27 tháng 7, 2007. Chúng tôi cũng trực tiếp phỏng vấn nhà ngoại cảm Nguyễn Đức Phung, người chỉ dẫn đã tìm ra ngôi mộ này. Ông cũng cho biết chính vong linh của Học giả Nguyễn Văn Tố đã chỉ dẫn cho ông.

3.- Việc tìm mộ nhà văn nữ Xuân

Quí, vợ nhà văn Bùi Minh Quốc. Nhà văn nữ này bị chết trong kháng chiến chống Pháp. Nhà văn Bùi Minh Quốc đã nhờ một số nhà ngoại cảm tìm mộ cho vợ mình. Nhưng những lần đầu chỉ đúng được địa điểm mà chưa đúng vị trí. Khi tìm thấy mộ, bộ xương vẫn còn một mái tóc dài chưa tiêu hết. Ông mua tóc còn kẹp một chiếc kẹp tóc bằng inox do bạn bè làm tặng. Chiếc kẹp tóc sau khi lau sạch vẫn còn rõ hàng chữ "Tặng chị Xuân Quí".

Những chứng tích đó còn hùng hồn hơn cả việc xác định bằng ADN.

Cả ba trường hợp trên đều đã được báo chí đưa tin đầy đủ cùng với nhiều trường hợp khác trong đó có việc tìm ra ngôi mộ tập thể các liệt sĩ ở Knac, Tây nguyên, cho thấy chính vong linh các liệt sĩ đã chỉ dẫn cho nhà ngoại cảm để tìm ra mộ và tên tuổi hài cốt của các liệt sĩ vô danh. Người ta nói rằng Thế kỷ 21 là thế kỷ của Khoa Học Tâm Linh.

Những sự kiện chứng minh sự

hiện hữu của Linh Hồn và Cõi Âm còn nhiều lắm. Nếu viết ra hết các kinh nghiệm thực tế của riêng cá nhân tôi (Bùi Duy Tâm) trong năm nay thì phải có một quyển sách, chưa kể các suy nghĩ liên quan đến tôn giáo, tín ngưỡng... và nhân sinh quan khi biết rằng chết chưa phải là hết.

Chết là Thể Phách, còn là Tinh Anh

Sau khi xác chết di, Hồn vẫn còn tồn tại trong một cõi khác, tạm gọi là Cõi Âm, mang theo ký ức, ký niệm của đời này. Xoa bóp được biên giới của không gian, thời gian, nhìn thấu được những việc thế nhân muốn dấu diếm.

Cánh cửa Cõi Tâm Linh mới hé mở ra một chút, lúc mờ lúc đóng còn nhiều khó khăn, mù mờ, giả thật còn lẫn lộn vì tham lam lạm dụng, vì suy xét hờ hững và nhất là vì Kỹ thuật còn giới hạn. Nếu tiều thuyết khoa học giả tưởng của Jules Verne ngày xưa đã thành hiện thực ngày hôm nay, thì ta có quyền nghĩ đến

Cô Thảo ở Hải Dương

một ngày nào đó ta có thể nháit điện thoại lên, bấm số hiệu của cõi âm, rồi nói chuyện với các vong linh bằng lời nói hay tư tưởng như trong các huyền thoại về các nhà sư Tây Tạng liênlạc với nhau qua ngàn dặm bằng tư tưởng.

Và như thế sẽ chẳng có gì có thể

che dấu dù chỉ trong suy nghĩ.

Và như thế, con người sẽ sống thiện hơn. Xã hội sẽ Tốt Đẹp hơn. Và cuộc sống đời này của chúng ta sẽ có Ý Nghĩa hơn.

BÙI DUY TÂM